

BAGHEERA

Rakkaus
kutsuu

 SAGA
EGMONT

Rakkaus kutsuu

Bagheera

Rakkaus kutsuu

SAGA Egmont

Rakkaus kutsuu

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 2025 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727242736

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11 2, 1120 Copenhagen

I

Hän tahtoi päästä elämän perille, avata sen verhojen las-
kokset ja katsoa sitä silmästä silmään.

Jättiläiskäärme kiemurtelee eteenpäin. Hirviö, jonka läähättävä hengitys nousee ilmaan savuna ja höyrynä, kalkkalo, jonka kulku on melua ja pauketta. Vauhti kiihtyy kiihtymistään. Ruumis nyt-kähtelee yhä väkivaltaisemmin, kalina kasvaa, läähätys tihenee. Kyljet ovat täynnä kiiltäviä suomuja, neliskulmaisia, läpikuultavia. Mutta niitä ei enää erota toisistaan; ne muodostavat yhtenäisen välkejuovan kumpaisellekin kupeelle. Hirviö on raivoissaan. Sillä on kiire. Joko ajetaan sitä takaa tahi on saalis sen edessä. Melu on huumaava, sen kaiku kiirii kauas; kun sattuu vuorensienämä tien oheen, kuuluu kumeasta pauhinasta repivää räminää ja kimeää kilahtelua. Mutta sitten yhtäkkiä alkaa vauhti hidastua. Meluun sekoittuu vingahtelua ja vonguntaa, raakaa ja vihlovaa. Aivan kuin jättiläinen kiristäisi hampaitaan. Hetken perästä halkoo ilmaa viiltävä vihellys, tulisen tuskan parkaisu. Käärmeen pitkä ruumis vavahtaa. Hirviö on puraissut ikeniinsä, hampaat ovat tarttuneet lihaan. Vielä vavahdus, ja jättiläinen jää hievah-

tamatta paikalleen. Jollei kuuluisi käheästi pihisevää hengitystä, luulisi sen kuolleen omaan puraisuunsa.

Kun jarrut iskivät heltiämättömän otteen pyöriin, alkoi nuori nainen sohvankulmassaan hieroa unta silmistään. Häntä puis-tatti. Painajainen oli ahdistanut ankarasti. Vasta kun juna pysähtyi, heräsi hän huomaamaan itse nukkuneensa kalkkalon nelis-kulmaisen kiiltosuomun takana. Katsahtaessaan ulos ikkunasta hän jo osasi hymähtää unelleen.

Hän näki pienoisen aseman ja sen takana pienoisen kaupungin: kermankarvaisten seinien ja marjanpunaisten kattojen sokkeloisen rykelmän. Hän katsoi kauemmaksi ja keksi suippotor-nisen kirkon, jonka ympärille suurimmat talot olivat ahdetut. Eikä hän malttanut olla ylenkatseellisesti kohauttamatta toista suunpieltään: tietysti oli täälläkin rikkailla lyhyin tie taivaan armonpöytään! Sitten hän käänsi päätään, ja ivan ilme sulsi vähitellen hyväntahtoiseksi hymyksi. Asemasillalla seisoi junanlähettäjä pitkässä mustassa takissaan ja katseli punaisen lakkinsa lipan alta kahta päivänpaisteessa lekottelevaa kissaa, jotka eivät viitsineet väistyä laiturin reunaa astuskelevien santarmien tieltä, vaan pakkottivat heidät koreitten hännystakkien liepeitä nostaen harppaamaan ylitsensä. Vaunun ikkunasta katsoja naurahhti ääneensä: harppaajat olivat kuin hangella hyppiviä harakoita! Hänen täytyi nauraa oikein makeasti.

Silloin vaununosaston vastakkaisella penkillä istuva lihava ja kaljupäinen herrasmies laski sanomalehden syliinsä, siristi silmiään lasien takana ja kysyi haukotellen:

– Mitä siellä on?

Nauraja kääntyi nopeasti kysyjää kohti:

– Heräsitkö sinä todellakin, Gee? Se oli ikävää. Olet nukkunut

niin makeasti lehtesi peitossa, että pelkäsin unesi kestävän perille saakka.

Lihava herra riisui silmälasinsa ja rupesi pyyhkimään niitä nenäliinaansa:

– Ja minä kuvittelin lukeneeni kaiken aikaa...

Yhtäkkiä hän sitten hymähti, ja koko hänen pyöreä olemuksensa hytkyi:

– Oikeastaanhan se onkin sama asia: ihminen lepää aivan yhtä hyvin sanomalehtiä lukiessaan kuin nukkuessaan.

– Siksikö sinä aina luet lehtiä?

– Siksi. Siitä lähtien kuin lääkäri kehoitti minua säästämään rasvoittunutta sydäntäni, olen istunut sanomalehti kädessä kaikki vapaahetkeni.

– Mutta etkö pelkää aivojesikin rasvoittuvan?

– Toivon sitä!

Nuori nainen katsoi lihavaa herraa vilpittömällä ihmettelyllä:

– Entäpä jos et sitten enää jaksaisikaan ajatella...?

Lihava herra asetti silmälasit takaisin nenälleen ja vastasi nau-rahtaen:

– Sehän olisikin kaikkein onnellisin olotila!

Nuoren naisen ihmettely alkoi muuttua uteliaisuudeksi:

– Kuinka niin, Gee?

– Onhan aivan turhaa, jopa suorastaan kevytmielistäkin tuh-lata aikaa ajattelemiseen, kun valmiita ajatuksia saa pilahinnalla kuinka paljon tahansa.

Nyt kävi nuori nainen varsin vakavaksi:

– Onko sitten maailmassa paljonkin sellaisia ihmisiä, jotka os-tavat ajatuksensa valmiina?

Lihava herra hytkähteli taas hyväntuulisuuuttaan:

– On niitä, Jumalan kiitos; useimmat ovat sellaisia.

– Miksi se on sinusta hyvä?

– Siksi, että muutoin kuolisivat nälkään ne, joiden ammattina on ajatteleva. Entisaikaan, kun ihmiset koettivat tulla toimeen kotitekoisilla ajatuksilla, olikin ammattiajattelijain asema perin tukala. Mutta nyt on maailma edistynyt, ja ajattelijat saavat jo kutakuinkin kunnollisen palkan.

Toinen juna ajoi ukkosen jylinällä asemalle, ja sitä odottanut lähti verkalleen liikkeelle.

Nuori nainen kääntyi taas katsomaan ulos ikkunasta. Ja lihava herra nosti sanomalehden silmiensä eteen.

Juna lisäsi vauhtia. Kaupunki jäi taakse. Laajat lakeudet levittäytyivät silmänkantamattomiin. Tasangot muistuttivat jollakin tavoin kotoisia lakeuksia. Mutta vain viivoiltaan. Värit olivat räikeämmät, enemmän sekoittumattomat, vailla niitä pehmeitä vivahteita ja varjostuksien herkkiä ylimenoja, jotka antavat pohjo-lan maisemille kaihoisan satusiinnon. Täällä etelässä paistoi päivä paljon terävämmin, valo oli valkeampi, kiilto kovempi.

Todellakin! ajatteli nuori nainen, täällä ei hiivi ikävä mieleen. Alakuloisuus on yhtä olematon kuin hämärä. Täällä on vain päivä ja yö, ilo ja suru, mutta siltä väliltä ei ole mitään. Onni ja onnettomuus, elämä ja kuolema... joko tah... Taas häntä puistatti, aivan kuin äsken painajaisesta herätessä. Hänen olisi tehnyt mieli herättää Gee, mutta hän pelkäsi olevansa naurettava. Hän puristi yhteen huulensa, istahti mukavammin sohvankulmaan ja jatkoi katselemistaan ulos ikkunasta.

Nyt alkoivat mulperipuitten ryhmät ja rivit. Ne töröttivät melkein lehdettöminä. Tuhannet toukat olivat kalunneet oksat paljaiksi. Lehdet olivat täyttäneet tehtävänsä: tarjonneet ravinnon silkkiäisille. Mulperipuiden lomissa kasvoivat pitkät hampunvar-

*Irja uhmaa suuun vaatimuksia etsiessään omaa
tietään, taidettaan ja hehkuvaa rakkautta.*

Suku on ihmeissään, kun Irja jättää yliopiston ja päättää ryhtyä laulajattareksi. Onneksi hänellä on tukenaan Gee, isän kuolinvuoteellaan nimeämä suojelija, joka kannustaa tyttöä viskaamaan latinan kieliopin takkaan. Lähes viisikymmentävuotias Gee on nuorelle Irjalle samaan aikaan isällinen tuki, neuvonantaja ja hassunhauska kaveri. Italian-matkalla Irjan elämään tupsahtaa kuitenkin toinenkin tärkeä mies, ja romanssi roihahtaa nopeasti.

Nuoren, taiteellisen naisen kasvukertomus on täynnä ihastumisen hupsuutta.

Bagheera on kirjailija Erkki Kivijärven (1882–1942) nimimerkki. Kivijärvi teki pitkän uran Helsingin Sanomissa, ja hänet tunnettiin myös teatterikriitikkona.